

Κατερίνα Αναγνώστου

Η Πάπια που ήθελε να γίνει... **ΜΑΜΑ**

Εικονογράφηση:
Ναταλία Καπατσούλια

ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ήταν κάποτε μια πάπια, λευκή σαν το χιόνι, που την έλεγαν Χιονούλα κι είχε ένα όνειρο: Ήθελε πολύ να γίνει μαμά. Κάθε μέρα γεννούσε ένα αυγό στην όμορφη φωλιά της στα καλάμια κι ύστερα, όταν τα αυγά γίνονταν πολλά, καθόταν πάνω τους για να τα κλωσήσει.

Περνούσε ο καιρός και η Χιονούλα δε χόρταινε να κάθεται στη φωλιά της και να ονειρεύεται τη στιγμή που θα έσφιγγε στην αγκαλιά της τα παπάκια της.

Το ίδιο ονειρευόταν και ο κυρ Παπίνος, ο άντρας της, γιατί και εκείνος ήθελε πολύ να αποκτήσουν παπάκια. Μια ζεστή μέρα η Χιονούλα σηκώθηκε από τη φωλιά της και πήγε στη λίμνη να δροσιστεί. Βούτηξε με χάρη στα νερά της λίμνης, τίναξε τα φτερά της και, όταν τελείωσε το μπάνιο της, γύρισε γρήγορα στη φωλιά της.

Μα τι κακό ήταν αυτό που είχε συμβεί; Η φωλιά της ήταν ρημαγμένη και άδεια! Ο λύκος είχε φάει όλα τα αυγά της! Η Χιονούλα δεν πίστευε στα μάτια της. Φώναξε, έκλαψε, θύμωσε, αλλά μετά από λίγο καιρό το πήρε απόφαση.

Μάζεψε όσο κουράγιο τής είχε απομείνει και άρχισε πάλι να γεννάει κάθε μέρα από ένα αυγό. Όταν της φάνηκαν αρκετά, άπλωσε πάλι τις φτερούγες της, κάθισε πάνω τους κι άρχισε να τα κλωσάει.

Αυτή τη φορά δεν κουνήθηκε από τη φωλιά της. Ο κυρ Πατίνος της έφερε τροφή και την τάζε μες στο στόμα για να μη σκάνεται. Όμως μια μέρα ο κυρ Πατίνος άργησε να γυρίσει πίσω. Η Χιονούλα ανησυχούσε. Ένα σμήνος πεινασμένα κοράκια γυρόφερναν από το πρωί στον ουρανό. Γι' αυτό, σκώθηκε για λίγο από τη φωλιά της να δει τι συμβαίνει. Καθώς βούταγε στα νερά της λίμνης, είδε τον άντρα της να γυρνάει κατάκοπος.

— Συγγνώμη που άργησα, γλυκιά μου Χιονούλα, της είπε. Με πολύ κόπο κατάφερα να σου φέρω τροφή σήμερα. Παραλίγο να με αρπάξουν κάποια πεινασμένα κοράκια.

— Σημασία έχει που είσαι καλά, είπε η Χιονούλα και βιάστηκε να γυρίσει στη φωλιά της.

Μα τι έβλεπαν πάλι τα μάτια τους; Τα πεινασμένα κοράκια γυρόφερναν κρίζοντας πανηγυρικά πάνω από τη φωλιά τους! Τα τσόφλια είχαν σκορπίσει εδώ κι εκεί, η φωλιά είχε χαλάσει και οι δύο πάπιες έκλεισαν σφιχτά τα μάτια τους για να μη δουν τι είχε συμβεί.

Η Χιονούλα φώναζε, θύμωσε, έκλαψε, αλλά μετά από λίγο καιρό έσπασε ξανά τη φωλιά της στο ίδιο μέρος, ακόμα πιο όμορφη και πιο όγλυυτη από πριν.

Εκεί άρχισε πάλι να γεννάει τα αυγά της και να προσπαθεί να τη γεμίσει. Γεννούσε κάθε μέρα και από ένα αυγό. Όταν γέννησε αρκετά, άπλωσε πάνω τους τις ζεστές της φτερούγες με φροντίδα και άρχισε να τα κλωσάει.

Περνούσε ο καιρός και η Χιονούλα, έχοντας συντροφιά τον κυρ Πατίνο, ονειρευόταν τα παιδιά της.

Όμως μια μέρα, πέρα μακριά στο δάσος, φάνηκαν κάποιοι άνθρωποι με περίεργο ντύσιμο. Ο κυρ Πατίνος τούς αναγνώρισε αμέσως. Ήταν κυνηγοί!

— Δε φεύγω από δω, ο κόσμος να χαλάσει, και δε φοβάμαι κανέναν κυνηγό, είπε θάρρετά η Χιονούλα στον κυρ Πατίνο.

Εκείνος συμφώνησε μαζί της και έμεινε κοντά της για να της συμπαρασταθεί.

Ξαφνικά, οι κυνηγοί πέρασαν δίπλα τους.

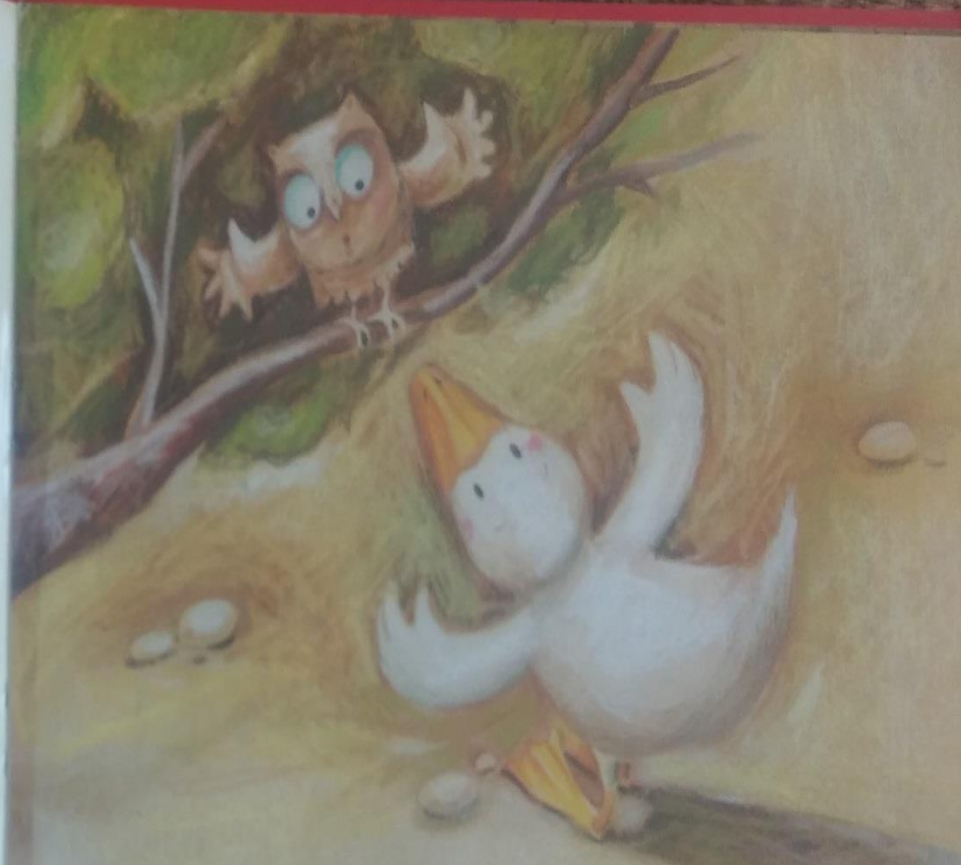
—Για δεξ τι γενναίο κι αγαπημένο ζευγάρι. Κλωσούν τα αυγά τους και δεν τους τρομάζει τίποτα, είπε ο πρώτος κυνηγός.

—Γι' αυτό κι εμείς δε θα πειράξουμε τις πάπιες. Θα πάρουμε μονάχα τα αυγά τους για να φτιάξουμε ομελέτα. Ας γεννήσουν άλλα αυγά, άμα θέλουν να τα κλωσήσουν, είπε ο δεύτερος.

Υστερα σήκωσε τη Χιονούλα στον αέρα και μάζεψε τα αυγά της.

Η Χιονούλα και ο κυρ Παπίνος τούς τσίμπησαν, τους γρατσούνησαν, έβγαλαν τις φωνές, μα δεν κατάφεραν τίποτα. Οι κυνηγοί πήραν τα αυγά τους και χάθηκαν στο δάσος. Έμεινε τότε η Χιονούλα αμίλητη να κάθεται πάνω στην αδειανή φωλιά. Κι όταν άρχισε να νυχτώνει και βγήκε το φεγγάρι, σηκώθηκε και τράβηξε προς τη λίμνη. Τα νερά ήταν όμορφα και ήσυχια κι εκείνη έπλεε σαν μικρή βαρκούλα.

Ξαφνικά, της φάνηκε πως άκουσε το κάλεσμα μιας κουκουβάγιας. Πλησίασε στις όχθες της λίμνης και κοίταξε πάνω στα δέντρα. Το σοφό πουλί, η Βάγια η κουκουβάγια, πέταξε σε ένα κλαδί κάπου χαμηλά και την κοίταζε σκεφτικό.

—Καλησπέρα, Βάγια κουκουβάγια, είπε η πάπια.

—Καλησπέρα και σε σένα, Χιονούλα. Τι σου συμβαίνει και δείχνεις τόσο λυπημένη; ρώτησε η κουκουβάγια.

— Εγώ πάντα ονειρευόμουν να γίνω μονούλα, είπε η πάπια και διηγήθηκε στην κουκουβάγια όλα όσα είχαν συμβεί. Μάθαινα, συνέχισε, τραγουδία και νανουρισματα χρόνια πολλά για να τα τραγουδήσω στα παιδιά μου σαν έρθει με το καλό εκείνη η ώρα. Μάθαινα παιχνίδια... Μάζευα αγάπη και τη φύλαγα στην καρδιά μου για να την προσφέρω. Μάζευα, μάζευα, μάζευα... και τι δε μάζευα...

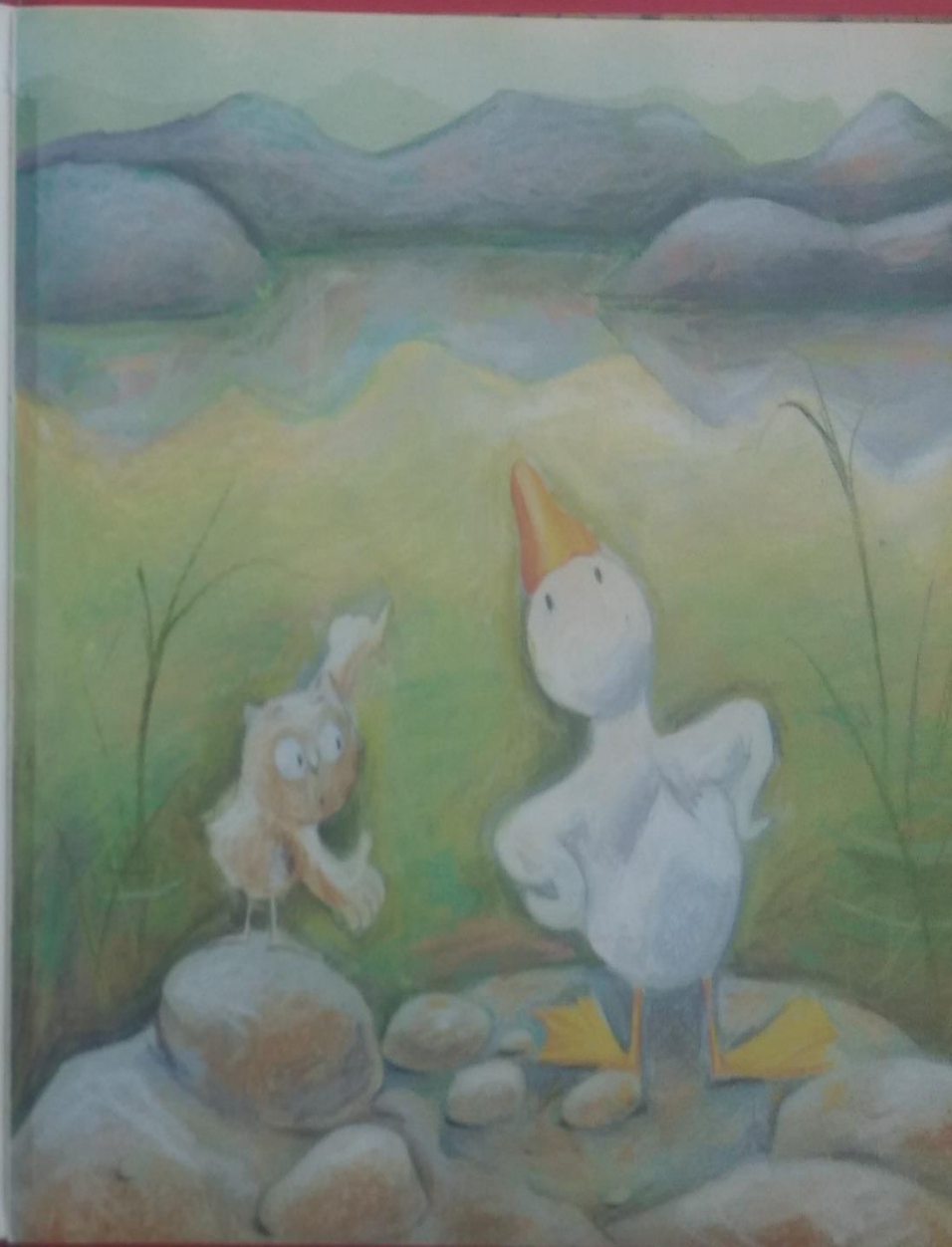
— Και λοιπόν; ρώτησε η κουκουβάγια.

— Την πρώτη φορά ήρθε ο λύκος και έφαγε τα αυγά που κλωσούσα. Τη δεύτερη ήρθαν τα πεινασμένα κοράκια... Και τώρα ήρθαν οι κυνηγοί και μου τα μάζεψαν όλα. Τι πρέπει να κάνω; ρώτησε.

— Καταλαβαίνω τη λύπη σου, είπε η Βάγια η κουκουβάγια. Μα για όλες τις λύπες υπάρχει μια χαρά που περιμένει και για όλα τα προβλήματα υπάρχει μια λύση που καρτερεί.

— Δεν καταλαβαίνω τι λες, είπε η Χιονούλα.

— Πήγαινε στην απέναντι όχθη της λίμνης κι εκεί θα σου δείξει η καρδιά σου τι πρέπει να κάνεις, είπε η κουκουβάγια και χάθηκε πίσω από τα κλαδιά.

— Στην απέναντι όχθη της λίμνης, εκεί που δεν πήγαινα ποτέ; Τόσο μακριά; Η λίμνη είναι μεγάλη. Θα τα καταφέρω; ρώτησε η Χιονούλα, μα η κουκουβάγια δεν ήταν πια εκεί για να της απαντήσει.

Η λίμνη ήταν μεγάλη, μα η Χιονούλα δεν το σκέφτηκε πολύ. Άρχισε να πλέει προς την απέναντι πλευρά, εκεί που δεν είχε φτάσει ποτέ.

— Τι να υπάρχει άραγε από κείνη την πλευρά;— σκέφτηκε. — Να υπάρχουν κι εκεί πάπιες, λύκοι, κοράκια και κυνηγοί, όπως από δω;—

Με αυτές τις σκέψεις τη βρήκε το χάραμα να κοντεύει να φτάσει στην απέναντι όχθη της λίμνης. Κι όσο πλησίαζε τόσο άρχιζε να ακούει φωνούλες από μικρά άτακτα παπάκια. Όταν έφτασε στην όχθη, είδε ανάμεσα στα καλάμια και στο νερό ένα τσούρμιο μικρούτσικα παπάκια να βγαίνουν από τα αυγά τους και να ρίχνονται στο νερό, πλατσουρίζοντας χαριωπά.

— Προσέχετε, γλυκά μου, φώναζε μια μεγάλη πάπια, που ήταν, φαίνεται, η μαμά τους.

Η Χιονούλα δε χόρταινε να βλέπει και να καμαρώνει τα παπάκια.

— Τι όμορφα παπάκια που έχεις. Να σου ζήσουν! είπε στη μαμά πάπια. Θέλεις να σε βοηθήσω να τους κάνεις το πρώτο τους μπανάκι;

- Σ' ευχαριστώ πολύ, απάντησε η μαμά πάπια.

Έτσι, η Χιονούλα βοήθησε να κάνουν μπάνιο τα παπάκια. Έπειτα έτρεξε να φέρει σκουλήκια και σπόρους για να φάνε τα μικρά, γιατί η μαμά τους τα σκούπιζε με πετσέτες για να μην κρυώσουν.

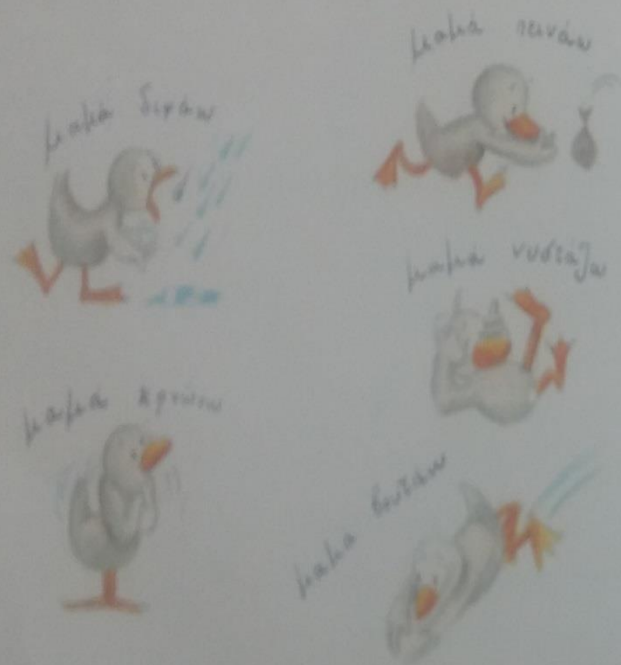
Οι δύο πάπιες φρόντιζαν τα παπάκια όλη μέρα. Κι ένα παπάκι, το πιο μικρούλι, έδειχνε μεγάλη αδυναμία στη Χιονούλα. Τη νύχτα έτρεξε και τρύπωσε κάτω από τις φτερούγες της για να ζεσταθεί.

Η Χιονούλα το τύλιξε απαλά με τα πούπουλά της, το ακούμπησε στην καρδιά της κι άρχισε να το νανουρίζει γλυκά.

Εκείνο ζάρωνε πάνω της για να μη χάσει κανένα χάδι. Όταν ξημέρωσε, όλα τα ζωάκια της λίμνης έτρεξαν να βουτηξουν στο νερό. Το μικρό παπάκι έτρεχε πίσω από τη Χιονούλα, φωνάζοντάς τη «μαμά!».

Η Χιονούλα ενθουσιάστηκε κι άρχισε να χοροπηδάει σαν τρελή από τη χαρά της, ενώ το μικρό παπάκι έτρεχε ξοπίσω της φωνάζοντας:

Όταν ήρθε η νύχτα, η Χιονούλα τύλιξε με τις φτερούγες της το κοιμισμένο παπάκι και πήγε να βρει τη φυσική του μαμά.

– Μου δίνεις, σε παρακαλώ, το παιδί σου για δικό μου παιδί; Εσύ έχεις τόσα πολλά παιδιά. Δώσ' το σε μένα που δεν έχω κανένα, την παρακάλεσε.

Η πάπια, η φυσική μαμά, σκέφτηκε πολύ.

– Έχω πολλά παιδιά, είπε, όμως όλα τα αγαπάω πολύ. Και τούτο το μικρό, πίστεψέ με, ακόμη περισσότερο...

– Το ξέρω, μα σου υπόσχομαι πως κοντά μου δε θα του λείψει η αγάπη, είπε τρυφερά η Χιονούλα.

– Ναι, το βλέπω πως το αγαπάς. Όσο εγώ και ακόμη πιο πολύ, είπε σκεφτική η φυσική μαμά.

– Δώσ' το μου και θα το φροντίσω πιο πολύ απ' ό,τι νομίζεις. Εσύ έχεις πολλά παιδιά να μεγαλώσεις και θα είναι δύσκολο, παρακάλεσε η Χιονούλα.

– Το θες αληθινά; ρώτησε η φυσική μαμά.

– Κοίτα τα μάτια μου, είπε η Χιονούλα και μες στα μάτια της φάνηκε να λάμπει το μικρό παπάκι.

– Το θες με την καρδιά σου; ρώτησε πάλι η φυσική μαμά.

– Δες το στο βλέμμα μου, είπε η Χιονούλα και μέσα στο βλέμμα της φάνηκε να καθρεφτίζεται το μικρό παπάκι.

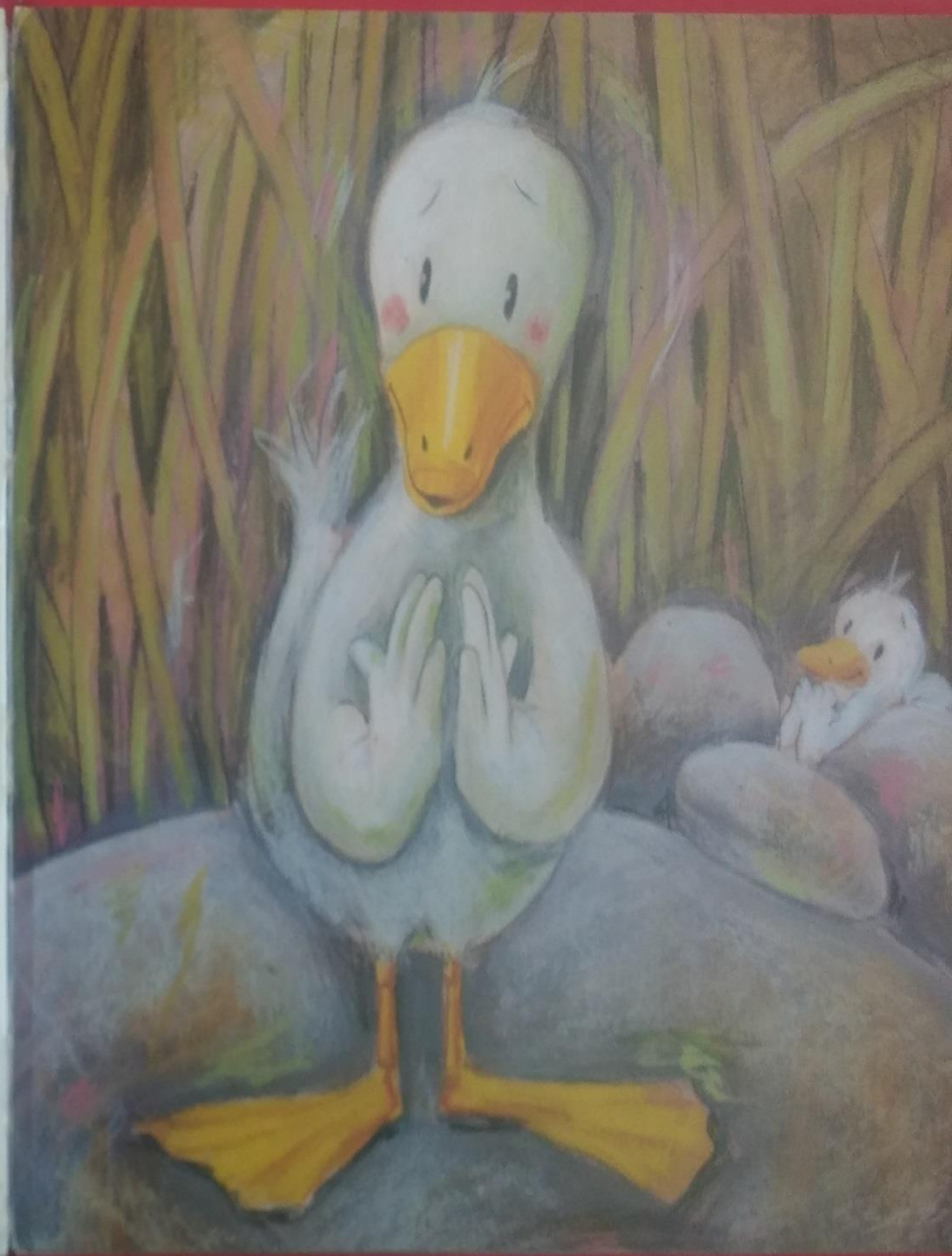
– Το θες με την ψυχή σου; Ξαναρώτησε η φυσική μαμά.

– Δες το πίσω από τα όνειρά μου, είπε η Χιονούλα και πίσω από τα κλειστά της βλέφαρα φάνηκε να κοιμάται το μικρό παπάκι.

– Αν είναι έτσι, σίγουρα το αξίζεις... Καλή τύχη σε σένα και σε κείνο, είπε χαμογελώντας η φυσική μαμά.

– Θέλεις να πάμε ταξίδι στην απέναντι όχθη της λίμνης για να σου γνωρίσω τον κυρ Παπίνο και να σου δείξω τη φωλιά μας; ρώτησε την άλλη μέρα η Χιονούλα το μικρό παπάκι.

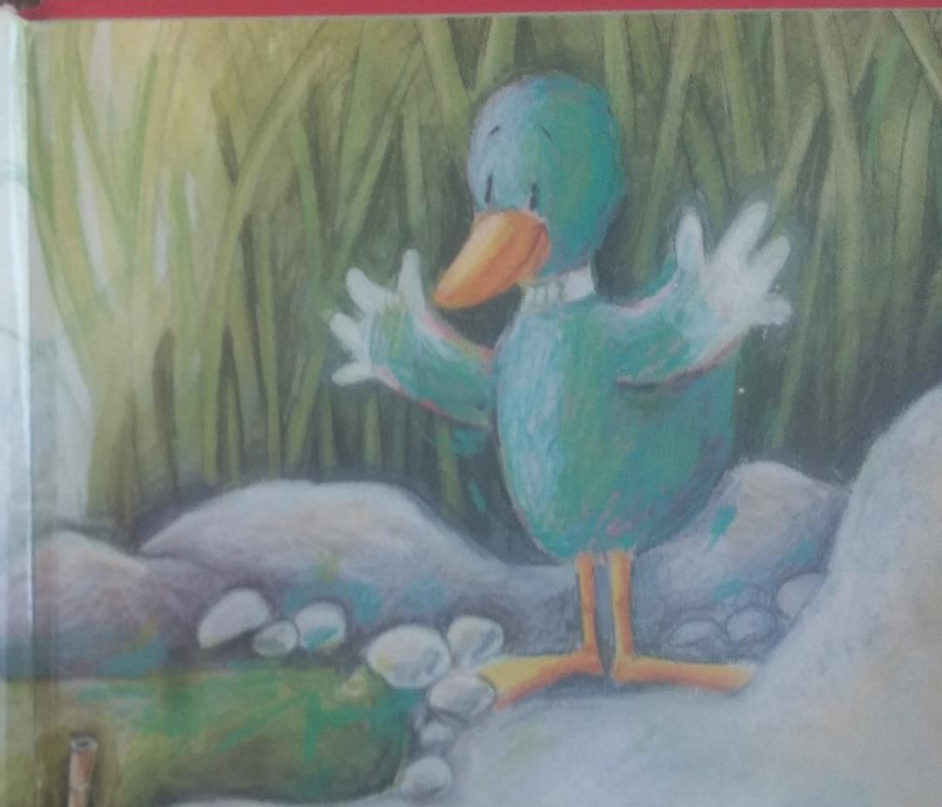
– Τρελαίνομαι για ταξίδια και θέλω να γνωρίσω τον κυρ Παπίνο! είπε το παπάκι.

Έτσι, ξεκίνησαν για το ταξίδι τους για την άλλη πλευρά της λίμνης. Πλατσούριζαν ώρες κι όταν το παπάκι κουραζόταν η Χιονούλα το έπαιρνε στην πλάτη της να ξεκουραστεί.

Κάποια στιγμή έφτασαν στην απέναντι όχθη της λίμνης, όπου τους περίμενε ο κυρ Παπίνος.

— Καλώς ήρθατε στη φωλιά μας, είπε κι άνοιξε την αγκαλιά του, όπου χώρεσαν μέσα το μικρό παπάκι μαζί με τη μαμά του, τη Χιονούλα.

Το μικρό παπάκι μεγάλωνε μέσα σε δύο ζεστές αγκαλιές. Η μία ήταν της μαμάς του, της Χιονούλας, που δεν το χόρταινε με τίποτα, και η άλλη ήταν του μπαμπά του, του κυρ Παπίνου, που όλο και περίμενε ο καημένος να έρθει η σειρά του...